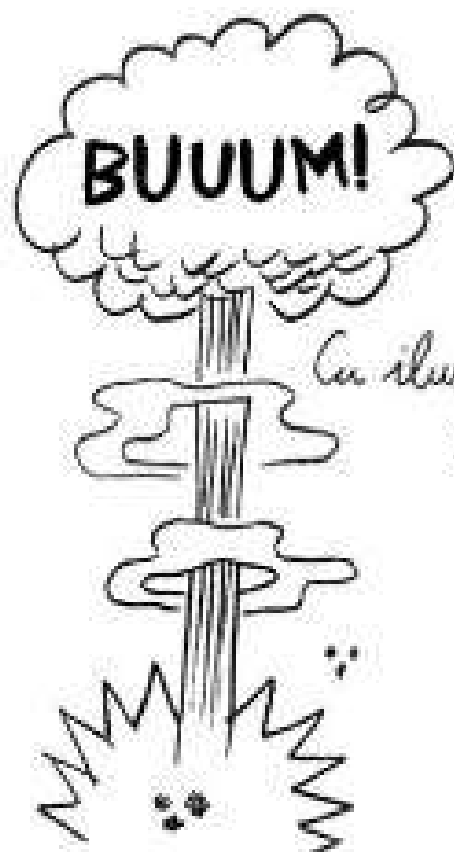

Luca Perri

ERORI GALACTICE

SĂ GREȘEȘTI E OMENEȘTE, SĂ PERSEVEREZI E ȘTIINȚIFIC.

*Cu ilustrații de
Tunet Pieptănat*

Traducere din limba italiană și note
de Anamaria Gebăilă

POLIROM
2020

COMPLICAȚII

DEREAGHIN
BORIS
VLADIMIROVICI

La începutul capitolului, am văzut că, pe-atunci, contextul internațional nu era tocmai pașnic. Unde mai pui că limba comunicării științifice e engleza, pe când sovieticii scriu în rusă! Mai mult, *Kolloid Zurnal* nu e chiar cea mai cunoscută revistă din lume. Pricepeți, fără doar și poate, că nimeni din Occident nu dă atenție acestei descoperiri.

În Est, însă, descoperirea se bucură de o atenție deosebită. Nu îi scapă mai ales lui **Boris Vladimirovici Dereaghin**, directorul în vârstă de vreo șaizeci de ani al Institutului de Chimie Fizică al Academiei de Științe din Moscova.

Dereaghin înțelege importanța descoperirii și-l invită pe Fediakin să vorbească despre cercetările lui în capitala Rusiei. Dereaghin este o somitate și e cunoscut de toată lumea, în vreme ce de Nikolai n-a auzit nimeni. De fapt, Boris plănuiește să-și însușească descoperirile bietului cercetător necunoscut.

Viclean, Dereaghin angajează o echipă de chimiști care perfecționează în decursul a trei ani metoda de obținere a acestei ape ciudate, accelerând procesul pus la punct de Nikolai. Astfel, obținerea ei dura câteva ore, nu săptămâni întregi!

Dereaghin hotărăște să numească descoperirea *apă anormală* sau *apă II*. Studiază și proprietățile surprinzătoare ale noii stări de agregare, publicându-le sub semnătură proprie în revistele științifice sovietice. Apar câteva rezumate și în reviste de limbă engleză, însă oamenii de știință occidentali nu le dau atenție.

Septembrie 1966. La Nottingham, în Marea Britanie, se desfășoară un important congres internațional numit *Discussions of the Faraday Society (Dezbateri ale Societății Faraday)*, la care e invitat și Dereaghin.

Cercetătorul hotărăște să nu se dea mare, cum se spune în jargonul tehnic. Merge la congres și prezintă descoperirea în fața lumii occidentale cu o doză de nonșalanță: „Măi, guguștiucilor, ia uitați ce-am descoperit noi în Rusia!”.

DE DATA ASTA, OAMENII DE ȘTIINȚĂ OCCIDENTALI CHIAR DAU ATENȚIE DESCOPERIRII.

John Desmond Bernal, expert faimos în lumea întreagă, o numește „descoperirea secolului”.

Cercetătorii britanici încep să experimenteze și să producă apa anormală, publicând primele articole în paginile celebrei reviste *Nature*. În 1968, se declanșează și în Statele Unite mania apei anormale. Tot mai multe grupuri de cercetare încep să o studieze, temându-se ca nu cumva să le-o ia sovieticii înainte și la asta. Rezultatele sunt publicate în altă revistă cunoscută pe tot globul, *Science*. Americanii cred că nu e vorba doar de o ciudată stare de agregare a apei, ci de o substanță cu totul nouă, cu structură chimică proprie.

O numesc poliapă sau apă polimerizată.

MANIA POLIAPEI

DINTR-ODATĂ, CHIMIȘTII, FIZICIENII,
EXPERTII ÎN BIOLOGIE MOLECULARĂ, MEDICII,
TOȚI VOR SĂ STUDIEZE POLIAPA!

Încep să se pompeze bani cu nemiluita în producția de poliapă și în descoperirea secretelor acesteia. Unii cercetători reușesc s-o obțină, alții nu. În orice caz, în scurt timp, doar în Statele Unite sunt publicate aproximativ 250 de articole științifice pe această temă. Încă pe-atâtea se publică și în restul lumii.

Se dezlănțuie mania poliapei! Mulți astrofizicieni lansează ipoteza că, având în vedere valorile extreme ale temperaturii și presiunii de pe Venus, poliapa ar fi singura formă de apă care ar putea exista pe această planetă.

De altfel, trebuie să ne amintim că suntem în plină Cursă Spațială, iar explorarea spațiului e o obsesie generalizată.

Și, după lansarea în spațiu a rusului Gagarin, americanii se văd conduși la puncte.

SĂ VĂ FAC UN REZUMAT:

- prima femeie lansată în spațiu: Valentina Vladimirovna Tereșkova, rusoaică.
- primul echipaj alcătuit din mai multe persoane: Vladimir Mihailovici Komarov, Konstantin Petrovici Feoktistov și Boris Borisovici Egorov, ruși.
- prima plimbare prin spațiu: Aleksei Arhipovici Leonov, rus.
- prima sondă care ajunge pe suprafața unui corp ceresc și trimite fotografii: Luna 9, trimisă de ruși.
- prima sondă care orbitează în jurul unui corp ceresc: Luna 10...

IA GHICIȚI CE
JARĂ A TRIMIS
LUNA 10?

Statele Unite câștigaseră un singur punct important, în decembrie 1968, trimițând primii oameni pe orbita Lunii.

Însă, în 1969, americanii au recuperat, nu glumă, marcând golul decisiv al meciului: **primul om pe Lună.**

Pe 20 iulie, în transmisiune directă pe tot globul, Neil Alden Armstrong și Edwin Eugene Aldrin Junior, zis „Buzz”, țopăie pe suprafața selenară. Tehnicienilor implicați în programul spațial sovietic le-a stat mâncarea în gât.

Poliapa apare în ziare și cu această ocazie.

Există poliapă și pe Lună?

Costumele astronauților s-au murdărit de polinoroi?

De-acum, ziariștii bat câmpii.

În *The New York Times* scrie așa: „În câțiva ani, antigelul pentru automobile va fi înlocuit de poliapă, iar cu ajutorul poliapei ne vom impermeabiliza îmbrăcămintea”. În *The Wall Street Journal* se merge și mai departe: „Mobilierul din casele viitorului va fi făcut din poliapă!”.

Cei mai mulți sunt entuziasmați, dar există și câțiva oameni terorizați.

În revista *Nature*, chimistul Donahoe lansează un apel: „Consider că acest polimer este cel mai periculos material existent pe Terra. În timp ce scriu aceste rânduri, multe grupuri de cercetare obțin,